

Kniha Joel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvanáct

Jeff Pippenger

2025-12-17

Číslo dvanáct

Mou touhou je předložit prorocké svědectví Jóela takovým způsobem, aby bylo možno Jóelovo svědectví rozpoznat v tom, co Petr o Letnicích říkal a činil. Jsem si jist, že Bible jasně ukazuje, co Petr o Letnicích dělal a říkal, avšak snažím se porozumět tomu, co Petr prorocky předobrazoval v dějinách pozdního deště, když poselství Letnic vyjádřil v pojmech naplnění knihy Jóel.

Petr je symbolem ostatku Božího lidu a je znázorněn nejen o Letnicích, ale také v Cesareji Filipově v Matouši 16. Cesarea Filipova se nachází ve verších třináct až patnáct jedenácté kapitoly Danielovy, ve třech verších, které předkládají bitvu, jež se poprvé naplnila v historickém období, kdy se Cesarea Filipova nazývala Panium. Verše třináct až patnáct předcházejí verši šestnáctému, který označuje nedělní zákon ve Spojených státech. Verš desátý označuje zhroucení Sovětského svazu v roce 1989. Verše deset až šestnáct jedenácté kapitoly Danielovy představují období od roku 1989 až po nedělní zákon a toto období je „skrytými dějinami“ čtyřicátého verše téže kapitoly.

Skryté dějiny TUČNÝM PÍSMEM

1798

A v čase konce na něj bude dorážet král jihu:

1989

Jeho synové však budou popuzeni a shromáždí množství velikých vojsk; a král severu proti němu přitáhne jako vichřice, s vozy, s jezdci a s mnoha loděmi; a vtrhne do zemí, zaplaví je a přežene se přes ně. A jeden jistotně přijde, zaplaví a pronikne skrze; potom se navrátí a bude znovu popuzen až ke své pevnosti.

2014 bitva u Rafie

Král jihu se rozhněvá a vytáhne do boje proti němu, totiž proti králi severu; ten postaví velké množství, ale to množství bude vydáno do jeho ruky. A když to množství odvede, jeho srdce se povýší; a porazí mnohé desetitisíce, avšak tím nebude posílen.

Bitva u Pania (Cesareje Filipovy)

Neboť král severu se vrátí a postaví do pole zástup větší než dřívější; a po několika letech jistě přitáhne s velikým vojskem a s velkým bohatstvím.

A v oněch časech povstanou mnozí proti králi jihu; také násilníci z tvého lidu se vyvýší, aby upevnili vidění; ale padnou.

Král severu tedy přitáhne, navrší obléhací val a dobude nejpevněji opevněná města; a síly jihu neobstojí, ani jeho vybraný lid, a nebude síly, která by odolala.

Nedělní zákon v USA

Ale ten, který proti němu přitáhne, bude jednat podle své vůle, a „nikdo neobstojí“ před ním; a „postaví se“ v nádherné zemi, která bude jeho rukou zničena. Vstoupí také do nádherné země a mnohé země budou podvráceny; avšak tito uniknou z jeho ruky: Edóm, Moáb a přední z synů Amónových. Vztáhne také svou ruku na země, a egyptská země neunikne. Daniel 11,40, 10–16, 41, 42.

Když je Petr prorocky v Cesareji Filipově (Paneiu) a Letnice jsou dobou pozdního deště, umísťuje jej to do „skrytých dějin“ čtyřicátého verše. Mám v úmyslu pojednat o současné ukrajinské válce, znázorněné v jedenáctém verši jedenácté kapitoly, a o přicházející válce u Paneia ve verších třináct až patnáct, která vede ke třetí světové válce, což jsou vnější události mezi rokem 1989 a nedělním zákonem; v současnosti však určíme dějiny třetího anděla od 22. října 1844 až do vytvoření zákonné církve v roce 1863.

Tato čára znázorňuje příchod třetího anděla od 11. 9. (1844) až k nedělnímu zákonu (1863). Nedělní zákon byl předobrazem Proklamací emancipace, která vyhlášovala svobodu, a tím předobrazovala nedělní zákon, při němž je svoboda odňata. Svoboda vyhlášená prvním republikánským prezidentem předobrazuje svobodu odňatou posledním republikánským prezidentem — který je prorocky předurčen stát se při nedělním zákonu diktátorem.

„Až se náš národ tak zřekne zásad své vlády, že vydá nedělní zákon, protestantismus tímto činem podá ruku papežství; nebude to nic jiného než vdechnutí života tyranii, která již dlouho dychtivě vyhlíží svou příležitost znovu propuknout v aktivní despotismus.“ Testimonies, svazek 5, 711.

Rok 742 př. Kr. byl historií alfa, která zahájila časová proroctví Izajáše 7,8 a dosáhla svého naplnění omega v roce 1863. Roku 742 vstupoval Achaz, král jižního království Judy, do občanské války proti deseti severním kmenům, které tvořily severní království. Dějiny roku 742 př. Kr. byly znázorněny v Judsku, doslovné slavné zemi Písma, obývané doslovnými Židy a v dané pasáži představované bezbožným a pošetilým králem Achazem — a tak předobrazovaly historii omega roku 1863. Historie omega roku 1863 se naplňuje v období, kdy Spojené státy vládou jako zemská šelma, šesté království biblického proroctví. Spojené státy jsou duchovní slavnou zemí, tvořenou protestantským křesťanstvím, jehož příslušníci jsou biblicky duchovními Židy. Občanská válka mezi severem a jihem v roce 742 př. Kr. v historii alfa znázorňovala občanskou válku mezi severem a jihem v historii omega roku 1863. Tito dva svědkové společně znázorňují vnější dějiny vedoucí až k nedělnímu zákonu, kdy bude duchovní slavná země opět rozdělena na dvě třídy.

Roku 742 př. Kr. představovala severní mocnost spojení mezi deseti severními kmeny Izraele a Sýrií, čímž předobrazuje spojení s vnější mocností, jak se naplnilo tehdy, když byla podpora

otroctví nakloněného papežství poskytnuta otrokářským jižním státům během občanské války. Vnější spojenec Sýrie roku 742 př. Kr. a vnější spojenec papežství v občanské válce označuje spojenectví světových globalistů s globalistickými demokraty v jejich válce proti MAGA-ismu, válce, která započala roku 2015, když povstal čtvrtý a nejbohatší prezident a tím rozbouřil celou říši Řecka podle Daniela 11, verše 2. Toto rozbouření označuje probuzení pohanů v knize Jóel. „Řecko“ a „pohané“ jsou symboly dračí moci, která vede svět k Armagedonu ve spojenectví se šelmou a falešným prorokem.

V roce 2015 byli pohané probuzeni k prorockému povolání do Joelova údolí Jozafatova, které nazval také údolím soudu. V roce 2015 Donald Trump oznámil svou kandidaturu na prezidenta, čímž rozvířil globalistickou říši znázorněnou jako Řecko, a pohané začali svůj pochod k Armagedonu, a to pouhý jeden rok po začátku ukrajinské války, v naplnění jedenáctého verše jedenácté kapitoly Daniela.

Občanské války roku 742 př. Kr. a 1863 určují dějiny nedělního zákona, který označuje konec šestého království biblického proroctví. Toto šesté království začalo válkou za nezávislost, a tak jeho konec při nedělním zákonu určuje opakování války za nezávislost právě v době, kdy probíhá občanská válka. Definice i označení buď občanské, nebo revoluční války se zakládají na perspektivě. To, co nyní demokraté činí prostřednictvím zneužívání práva k politickému boji, zpronevěry, podvodu, nelegální imigrace a propagandy, nazývají barevnou revolucí, avšak ty duše, které se stavějí proti jejich globalistickým manévřům, považují tytéž činnosti za podněcování „občanských“ nepokojů. Je Antifa zločinec, nebo hrdina?

Dvě historické války představují jedinou rozdělující válku, která se odehrává v dějinách posledního republikánského prezidenta. Stejně jako v případě prvního republikánského prezidenta bude tento boj vyhrán posledním republikánským prezidentem, který byl rovněž předobrazem prvním prezidentem, jenž byl také vítězem revoluční války. Revoluce MAGA podle demokratů vyvolává současné „občanské nepokoje“. V závislosti na vašem osobním politickém přesvědčení je současná válka buď revoluční válkou, nebo občanskou válkou. Prorocky je obojím.

Rok 1863 představuje nedělní zákon, a stejně tak i rok 1844, kdy třetí anděl přišel s poselstvím o nedělním zákonu. Období od roku 1844 do roku 1863 nese pečeť nedělního zákona od počátku až do konce. Roku 1846 sňatek Whiteových, zachovávání soboty a změna jména z Harmen na White vyznačily, že manželství, do něhož bylo vstoupeno 22. října 1844, bylo naplněno, a toto naplnění označilo začátek zkušebního procesu třetího anděla, právě tak jako trojí sobotní zkouška many označila začátek deseti zkoušek následujících po křtu v Rudém moři.

Manna byla první zkouškou a představovala desátou zkoušku v Kádeši, neboť obě představují poselství třetího anděla, a tedy i nedělní zákon.

„Každý týden během svého dlouhého putování po poušti byli Izraelci svědky trojího zázraku, určeného k tomu, aby jim vštípl do mysli posvátnost soboty: šestého dne padalo dvojnásobné množství many, sedmého dne nepadala žádná a část potřebná na sobotu zůstávala uchována čerstvá a čistá, zatímco kdyby se ponechala do dalšího dne kdykoli jindy, stala by se nezpůsobilou k použití.“ Patriarchové a proroci, 296.

První z deseti zkoušek byla zkouška „manou“, představující trojí poselství tří andělů ze Zjevení čtrnácté kapitoly. Stejně jako mana představují andělé trojí varování proti uctívání v první den týdne. Trojí zázrak s manou byl „ustanoven, aby na jejich mysl zapůsobil posvátností soboty“, což je ovšem záměrem třetího anděla. První ze tří zázraků, znázorněných manou, zahrnoval „jedení“ nebeského chleba a „jedení“ je symbol alfa pro období pozdního deště. Druhý zázrak představuje poselství druhého anděla, kde inspirace „zdvojuje“ slova a výrazy, aby označila období představované dvojím pádem Babylóna, neboť Babylón padl, padl. Druhým zázrakem bylo „zdvojení“ množství many v šestý den. Třetím zázrakem bylo zachování chleba soboty sedmého dne.

Jako předobraz tří andělů je mana prvním andělem, a proto musí obsahovat celý příběh, který je ve čtrnácté kapitole Zjevení příběhem všech tří andělů. První anděl je fraktálem poselství všech tří andělů. Fraktál je složitý geometrický útvar, který lze rozdělit na části, z nichž každá je zmenšenou kopií celku. Tato vlastnost se nazývá sebepodobnost. Fraktály často vykazují spletité detaily bez ohledu na to, jak velké přiblížení použijete. Fraktály se vyskytují v matematice, biologii, fyzice, geologii, chemii, astronomii, inženýrství a v mnoha dalších oblastech poznání.

„Třístupňová struktura“ tří andělů ve čtrnácté kapitole Zjevení je obsažena v poselství prvního anděla, čímž se první anděl stává „fraktálem“ tří andělů. První tři kapitoly knihy Daniel představují poselství prvního, druhého a třetího anděla, každá ve svém pořadí, a první kapitola knihy Daniel obsahuje tutéž „třístupňovou strukturu“, která je představena v těchto třech kapitolách, stejně jako u tří andělů ve vztahu k prvnímu andělu.

Trojí zázrak many měl být pojídán a první kapitola Danielova pojednává o jídle. Daniel obstál ve zkoušce stravy tím, že si zvolil luštěniny místo pokrmů Babylóna. Poté byl zkoušen co do svého vzhledu a jeho vzhled způsobil oddělení mezi jeho tváří a tváří těch, kteří jedli babylónský pokrm. Poselství druhého anděla je výzvou k oddělení od Babylóna během dějin oddělování, v nichž se utvářejí dvě třídy a poté jsou zjeveny. Tato druhá zkouška pro Daniela vedla ke třetí zkoušce od Nebúkadnesara, která byla třetí zkouškou v první kapitole a byla předobrazem zkoušky zlatého obrazu ve třetí kapitole, kterou sestra Whiteová opakovaně označuje jako nedělní zákon, jenž je poselstvím třetího anděla. První kapitola Danielova je fraktálem prvních tří kapitol Danielových a tyto tři kapitoly představují tři anděly ze čtrnácté kapitoly Zjevení, z nichž první anděl i první kapitola Danielova jsou oba fraktály všech tří andělů i všech tří kapitol.

„Každý týden během svého dlouhého putování po poušti byli Izraelci svědky trojího zázraku, určeného k tomu, aby vtiskl jejich mysl posvátnost soboty: šestého dne padalo dvojnásobné množství many, sedmého dne nepadala žádná, a část potřebná na sobotu zůstávala čerstvá a čistá, zatímco kdyby se uchovala přes kterýkoli jiný čas, stala by se nezpůsobilou k užití.

„V okolnostech spojených s dáním many máme nezvratný důkaz, že sobota nebyla ustanovena, jak mnozí tvrdí, tehdy, když byl na Sinaji dán zákon. Dříve než Izraelci přišli k Sinaji, chápali, že sobota je pro ně závazná. Tím, že byli povinni každý pátek nasbírat dvojnásobný díl many jako přípravu na sobotu, kdy žádná nepadala, byla jim posvátná povaha dne odpočinku neustále připomínána. A když někteří z lidu vyšli v sobotu sbírat manu, Hospodin se otázel: „Jak dlouho ještě budete odmítat zachovávat má přikázání a mé zákony?““ Patriarchové a

proroci, 296.

Sbírání a pojídání many předobrazuje, jak Jan v desáté kapitole Zjevení bere (sbírá) z ruky anděla malou knížku a potom ji jí.

I přistoupil jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu knížku. A on mi řekl: Vezmi ji a sněz ji; v tvém břiše zhořkne, ale v tvých ústech bude sladká jako med. Zjevení 10,9.

Jan musel nejprve jít k andělu a požádat, potom musel „vzít“ tu malou knížku a pak ji musel „sníst“. Tím, že jde k andělu a žádá ho, Jan představuje tři kroky prvního anděla, po nichž následuje druhý krok — vzít — a třetí — sníst. Shromažďování a/nebo pojídání je prvním ze tří testů manny, avšak obsahuje fraktál všech tří testů manny. Shromažďování a pojídání manny je předobrazem Jeremiáše.

Byla nalezena tvá slova, a snědl jsem je; a tvé slovo mi bylo radostí a veselím srdce mého, neboť jsem nazván tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Jeremiáš 15,16.

Jeho „slova byla nalezena“ Jeremiášem, který hledal a poté žádal o tu malou knížku. Jeho slovo bylo nalezeno, když byla sbírána mana. Sbírání a pojídání many je předobrazem Ezechiela, který snědl knihu, jež mu byla dána, a tím ukazuje, že odmítnout sníst tu knihu znamenalo být jako dům vzpurný.

Ty však, synu člověka, slyš, co ti pravím; nebuď vzpurný jako ten vzpurný dům. Otevři svá ústa a sněz, co ti dávám. A když jsem se podíval, hle, byla ke mně vztažena ruka; a aj, v ní byl svitek knihy. I rozvinul jej přede mnou; a byl popsán uvnitř i zevně; a bylo v něm napsáno: nářky, truchlení a běda. Potom mi řekl: Synu člověka, sněz, co nalezneš; sněz tento svitek a jdi, mluv k domu Izraele.

I otevřel jsem svá ústa, a dal mi sníst ten svitek. I řekl mi: Synu člověčí, nakrm své břicho a naplň své útroby tímto svitkem, který ti dávám. I snědl jsem jej; a v mých ústech byl sladký jako med. Ezechiel 2,8–3,3.

Kdyby Ezeziel odmítl sníst malou knížku, byl by mezi vzpurným domem, a „svitek“ „knihy“, který měl sníst, byl představen jako „nářky, a lkání, a běda“, což představuje trojí poselství posledních dnů. Trojí poselství posledních dnů jsou poselství tři andělů ze Zjevení čtrnácté kapitoly a kontext, v němž Ezeziel tato tři poselství předkládá, je kontext islámu a třetího běda. Tato tři poselství mají svou alfu i omegu a třetí je „běda“, hlavní symbol islámu; alfa tedy musí souhlasit s omegou, a proto „nářky“ představují nářky, které započaly 11. září s příchodem sedmé polnice a třetího běda a které budou postupně narůstat až k sedmi posledním ranám. Při „zemětřesení“ nedělního zákona ve Zjevení jedenácté kapitoly přichází třetí běda rychle, a Inspirace nás zpravuje, že nespravedlivé ustanovení z Izajáše desáté kapitoly je oním nedělním zákonem. Verš začíná prohlášením „běda“ nad těmi, kdo vydávají nespravedlivá nařízení.

Jedení many bylo první ze tří zkoušek; druhou bylo „zdvojení“ v den přípravy. A na co se připravovali? Připravovali se na zkoušku soboty, která je poselstvím třetího anděla.

Tento trojí zázrak byl také prvním neboli alfa testem z deseti zkoušek. Bůh dal při prvním kroku manu, poté dal při druhém kroku „dvojitou“ porci, avšak při třetím nedal nic. Třetí zkouška se liší od prvních dvou, neboť třetí je rozhodující zkouškou. Tyto tři zkoušky představují alfu desetistupňového procesu zkoušení, který vede k prvnímu Kádeši.

Budete-li zkoumat různé teology, naleznete mnohé seznamy deseti zkoušek, které docházejí ke svému závěru při prvním Kádeši. Téměř všechny z nich zahrnují Rudé moře jako jednu z deseti zkoušek; některé zahrnují historické mezníky před Rudým mořem během ran. Všichni se mýlí.

První zkouškou je mana. Pavel uvádí, že přechod Rudým mořem byl křtem.

Nechci pak, bratří, abyste nevěděli, že všichni naši otcové byli pod oblakem a všichni prošli mořem; a všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři. 1. Korintským 10,1.2.

Mojžíš je předobrazem Ježíše a Ježíšův křest označuje zkušební proces, trojí svou povahou, který začíná zkouškou chuti a tuto zkoušku zdůrazňuje. Kříž byl předobrazem velikonočním beránkem v Egyptě. Když vyšli na druhé straně Rudého moře, Kristus vstal z mrtvých jako oběť prvotin. Když vyšel z vodního hrobu rukou Jana Křtitele, Kristus (oběť prvotin) vstoupil do čtyřicetidenního zkušebního procesu. Poté, co byl vzkříšen, jak to bylo předobrazeno Jeho křtem, bylo čtyřicet dnů, během nichž Kristus tváří v tvář přebýval s učedníky. Zkušební proces začíná po přechodu Rudého moře právě tak jistě, jako byl Kristus Duchem vyveden na poušť, jakmile vyšel z vody.

První zkouškou pro Krista byla žádostivost, neboť Chléb z nebe se ujal svého pomazaného díla právě tam, kde Adam padl. První zkouškou po Rudém moři je trojí zkouška many, předobrazuje trojí zkoušku, jež přišla na Chléb z nebe. Kristovo zkoušení začalo poté, co vyšel z vody, a proto i těch deset zkoušek musí začít „poté“, co vyšli z vody. Kristus byl pak postaven před trojí zkoušku zasazenou do rámce žádostivosti, jak to předobrazovala trojí zkouška many, která začala poté, co Duch vyvedl starověký Izrael z Egypta a do pustiny.

Jiné seznamy, které se dohadují o tom, jaké vzpoury jsou představovány deseti zkouškami vrcholícími v Kádeši, označují Áronovu vzpouru se zlatým teletem za jednu z oněch deseti zkoušek, avšak mýlí se.

Provokace zlatého telete představuje dvě zkoušky. Je podstatnou součástí symboliky zlatého telete. Po modloslužbě, která se projevila, když se lid domníval, že Bůh neuvidí, následoval Mojžíšův návrat. Poté se lid rozhodl setrvat v modlářství přímo před Boží tváří, zastoupenou Mojžíšem.

V tomto dvojím narůstajícím odboji vidíme prorocké rozdělení mezi kmeny, když byl kmen Lévi výhradně určen ke službě ve svatyni, neboť až do onoho odboje měla být služba ve svatyni vykonávána prvorozenými z každého kmene. To již nadále nemělo platit. Nyní měl věrný kmen Lévi zajišťovat službu chrámu. „Rozdělení“ neboli oddělení na „dva“ je prvkem prorocké charakteristiky zlatého telete.

Áronova vzpoura předobrazovala vzpouru Jeroboáma, prvního krále severního království Izraele. Jeroboám „zdvojuje“ zlatá telata, jedno staví v Bét-elu a jedno v Danu. Áron a Jeroboám představují souběžné dějiny, což jsou dějiny utváření obrazu šelmy. Dějiny obrazu šelmy se

naplňují ve dvou obdobích, oddělených nedělním zákonem ve Spojených státech. Obraz šelmy je symbolem spojení církve a státu, které je ustaveno nejprve ve Spojených státech a potom ve světě.

Se symboly obrazu šelmy je vždy spojeno rozdělení. U Árona to bylo oddělení Léviůvců, u Jeroboáma to bylo rozdělení dvanácti kmenů na dva jižní a deset severních kmenů.

Symbol onoho vztahu církve a státu nazývá Jan v knize Zjevení „obrazem šelmy“. Áronova a Jeroboáмова zlatá telata byla obrazy šelmy a šelmou, jejímž byla obrazem, je Babylón, neboť první království biblického proroctví je ve druhé kapitole Daniela znázorněno hlavou ze „zlata“. Obraz šelmy představuje dvě zkoušky, neboť zkouška je nejprve uvedena na zemskou šelmu — Spojené státy, a poté ve třinácté kapitole Zjevení Spojené státy nutí svět, aby vztyčil obraz šelmě. První zkouškou jsou USA, potom svět.

„Až se Amerika, země náboženské svobody, spojí s papežstvím, aby nutila svědomí a přiměla lidi k zachovávaní falešné soboty, budou lidé v každé zemi na celé zeměkouli vedeni k tomu, aby následovali jejího příkladu.“ Testimonies, svazek 6, 18.

„Cizí národy budou následovat příkladu Spojených států. Ačkoli ona stojí v čele, přece tatáž krize postihne náš lid ve všech částech světa.“ Testimonies, svazek 6, 395.

Vzpouřa zlatého telete je dvojí a označuje dvě z prvních devíti zkoušek, které vedou k desáté a závěrečné zkoušce při prvním Kádeši. Když jsou Áronova vzpoura a vzpoury Jarobeámovy spojeny dohromady „řádek za řádkem“, nalézáme Árona, velekněze představujícího církev, a Jarobeáma, krále Izraele, představujícího stát. Tyto dvě linie společně jsou symbolem spojení církve a státu. Jarobeámovy dva oltáře byly zřízeny v Bét-elu (znamenajícím církev) a v Danu (znamenajícím soud), a společně představují spojení církve a státu. S těmito body na místě začneme určovat deset zkoušek.

Deset zkoušek je zasazeno do kontextu sobotního odpočinku (Židům 3–4). Začínají trojím zázrakem many a jeho poučením o sobotě a končí desátou zkouškou, prvním Kádešem. Tento první Kádeš je „dnem rozhořčení v Písmu“ a Pavel zasazuje závěrečnou vzpouru do kontextu zkoušky soboty. Alfa zkouškou byla sobota, jak je symbolizována manou, a desátou, omega zkouškou při prvním Kádeši byl rovněž sobotní odpočinek. Alfa i Omega vždy představují konec spolu se začátkem.

Proto (jak praví Duch svatý: Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při rozhořčení v den pokušení na poušti, kde mne vaši otcové pokoušeli, zkoušeli a po čtyřicet let vídali mé skutky. Proto jsem se rozhněval na ono pokolení a řekl jsem: Vždy bloudí srdcem a nepoznali mé cesty. I přísahal jsem ve svém hněvu: Nevejdou do mého odpočinutí.)

Dbejte, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé srdce nevěry, které by odpadalo od živého Boha. Ale napomínejte se navzájem každý den, dokud se říká Dnes, aby někdo z vás nezatvrdl oklamáním hříchu. Neboť jsme se stali účastníky Krista, jestliže si počátek své důvěrné jistoty zachováme pevný až do konce;

Dokud se říká: Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při onom rozhořčení. Někteří totiž, když uslyšeli, vzbudili vzpouru; ne však všichni, kteří vyšli z Egypta skrze

Mojžíše. Ale na koho se hněval čtyřicet let? Což ne na ty, kteří zhřešili a jejichž těla padla na poušti? A komu přísahal, že nevejdou do jeho odpočínutí, ne-li těm, kteří neuvěřili? Tak vidíme, že nemohli vejít pro nevěru.

Bojme se tedy, aby se snad neukázalo, že někdo z vás nedosáhl zaslíbení o vstupu do jeho odpočínutí, které nám zůstává. Neboť i nám bylo zvěstováno evangelium stejně jako jim; avšak slovo, které slyšeli, jim neprospělo, protože nebylo spojeno s vírou v těch, kdo je slyšeli.

Neboť my, kteří jsme uvěřili, vcházíme do odpočínutí, jak řekl: Přísahal jsem ve svém hněvu, že nevejdou do mého odpočínutí; ačkoli ta díla byla dokonána od založení světa. Neboť na jednom místě pravil o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh sedmého dne od všech svých skutků. A na tomto místě opět: Nevejdou do mého odpočínutí.

Poněvadž tedy zůstává, že někteří do něho musí vejít, a ti, kterým byla ta zvěst nejprve hlášána, nevešli pro nevěru, opět určuje jistý den, když v Davidovi praví: „Dnes“, po tak dlouhém čase, jak je řečeno: „Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.“

Neboť kdyby jim byl Ježíš dopřál odpočínutí, nebyl by potom mluvil o jiném dni.

A tak zůstává odpočínutí lidu Božímu. Neboť kdo vešel do jeho odpočínutí, odpočinul i on od svých skutků, jako Bůh od svých. Usilujme tedy vejít do onoho odpočínutí, aby někdo nepadl podle téhož příkladu nevěry. Židům 3,8–4,11.

V „den roztrpčení“ bylo poselství Jozua a Káleba zavrženo. Tento úsek se zakládá na skupině těch, kteří nevejdou, pro nevěru vůči poselství, jež slyšeli. Toto poselství je znázorněno jako „odpočínutí“.

„Ti, kdo nejsou ochotni prokazovat Pánu věrnou, horlivou a láskyplnou službu, nenaleznou duchovní odpočínutí ani v tomto životě, ani v životě budoucím. „A tak zůstává odpočínutí lidu Božímu.... Snažme se tedy vejít do toho odpočínutí, aby nikdo nepadl podle téhož příkladu nevěry. ‘ Odpočínutí, o němž se zde mluví, je odpočínutí milosti, získané následováním tohoto předpisu. ‘ Usilujte pilně.““ Pacific Union Recorder, 7. listopadu 1901.

„Odpočínutí“ je poselství, které je znázorněno poselstvím Jozua a Káleba. Pavel užívá pravdy spojené se sobotou sedmého dne jako symbol poselství „odpočínutí“, jež bylo odmítnuto těmi, kdo byli určeni zemřít na poušti.

Výraz „Dnes, uslyšíte-li jeho hlas“ je totožný s důrazem knihy Zjevení na každého člověka, který slyší hlas Ducha; to znamená slyšet poselství Ducha, které je poselstvím pozdního deště, které je poselstvím „odpočínutí“. V Kádeši zazněl tento hlas a vzbouřenci si zvolili nového vůdce, aby je vedl zpět do Egypta. Dějiny tohoto popuzení jsou připomenuty v Žalmu 95 a Pavlem v listu Židům. Tyto dějiny ukazují selhání starověkého Izraele při jeho desáté zkoušce. Alfa zkouška z deseti zkoušek začala trojím zázrakem many, představujícím poselství tří andělů, Boží zákon, sobotní odpočínutí, chléb z nebe, poslušnost a soud — a poslední z těchto deseti zkoušek byla zkouška „odpočínutí“. „Odpočínutí“ milosti je, jak uvádí sestra Whiteová, symbolem pozdního deště. Kádeš je symbolem zkoušky, zda přijmout, či odmítnout poselství pozdního deště, které je předkládáno „řádek za řádkem“.

Řádek za řádkem je „odpočinutí“ vylití Ducha svatého, znázorněné jako pozdní déšť. „Odpočinutí“ je také sobota sedmého dne, právě ta pečeť, která je vložena na věrné během období pozdního deště. „Odpočinutí“ je milost, která představuje moc udělenou sto čtyřiceti čtyřem tisícům, když jsou jejich hříchy navždy vymazány. Tato milost není pouze mocí, která je udělena a představuje posvěcení, nýbrž je také milostí, která poskytuje ospravedlnění, když je Kristova krev použita k odstranění hříchů kající duše. „Odpočinutí“ milosti je poselstvím Kristovy spravedlnosti, spravedlnosti, která poskytuje milost (moc) žít bez hřešení, a milost, která proměňuje laodicejského v filadelfského. Jakmile je někdejší laodicejský proměněn milostí ospravedlnění, jako filadelfský kráčí mocí milosti po posvěcené stezce, která vede k oslavení. „Odpočinutí“ je poselstvím třetího anděla, jak je vyjádřeno jako „ospravedlnění vírou v pravdě“. Je-li tomu tak, Kádeš ukazovala na rok 1888.

První Kádeš označuje poselství „odpočinutí“, které je poselstvím „evangelia“. Věčné evangelium je „dílo Kristovo při zavádění trojího procesu zkoušky, který rozvíjí a poté zjevuje dvě třídy ctitelů.“ Poselství věčného evangelia o „odpočinutí“ při prvním Kádeši představuje trojí poselství věčného evangelia, jež je řízeno trojím dílem Ducha svatého, který usvědčuje z hříchu, spravedlnosti a soudu. Tyto tři kroky jsou totožnými třemi kroky zkoušky ve zkoušce many!

Deset zkoušek začíná trojím procesem zkoušení, který zdůrazňuje Boží zákon, sobotu a odpovědnost lidstva jíst a strávit Boží poselství. První z deseti zkoušek byla trojí, stejně jako desátá. První zkouška používá manu jako symbol Chleba nebes, jenž vyvyšuje sobotu sedmého dne. Poslední zkouška používá „odpočinutí“ jako symbol závěrečného procesu zkoušení pozdního deště, který vrcholí při nedělním zákoně, kdy ti, kdo představují Chléb nebes, jsou pozdviženi jako korouhev soboty.

Počátek deseti zkoušek stejně jako závěr deseti zkoušek zdůrazňuje sobotu a poselství evangelia spojené se sobotou, jímž je věčné evangelium třetího anděla. První Kádeš je omegou deseti zkoušek, a proto alfa deseti zkoušek musí nést tytéž charakteristiky. Kádeš představoval rok 1863, kdy si Pán přál dokončit své dílo a vzít svůj lid domů, avšak vstup do Zaslíbené země byl odložen.

„Čtením následujících veršů z Písma uvidíme, jak Bůh pohlížel na starověký Izrael:

„Neboť Hospodin si vyvolil Jákoba pro sebe, Izraele za svůj zvláštní poklad.“ Žalm 135,4.

„Neboť jsi lid svatý Hospodinu, svému Bohu, a Hospodin si tě vyvolil, abys Mu byl zvláštním lidem nad všechny národy, které jsou na zemi.“ Deuteronomium 14,2.

„Neboť ty jsi lid svatý Hospodinu, svému Bohu; Hospodin, tvůj Bůh, si tě vyvolil, abys Mu byl zvláštním lidem nade všechny národy, které jsou na povrchu země. Hospodin si vás nezamíloval ani vás nevyvolil proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid; vždyť jste byli nejmenší ze všech národů.“ Deuteronomium 7,6.7.

„Nebo podle čeho se zde pozná, že jsem našel milost v Tvých očích, já i Tvůj lid? Zdali ne podle toho, že půjdeš s námi? Tak budeme oddělení, já i Tvůj lid, od všech lidí, kteří jsou na povrchu země.“ Exodus 33,16.

„Jak často se starověký Izrael bouřil a jak často na něj dopadaly soudy a tisíce byly pobity, protože nechtěli dbát příkazů Boha, který si je vyvolil! Boží Izrael je v těchto posledních dnech v neustálém nebezpečí, že se smísí se světem a ztratí veškeré známky toho, že je vyvoleným lidem Božím. Přečtěte si znovu Titovi 2,13–15. Zde jsme uvedeni do posledních dnů, kdy si Bůh očisťuje zvláštní lid. Budeme Ho popuzovat, jako to činil starověký Izrael? Přivodíme na sebe Jeho hněv tím, že se od Něho odvrátíme, smísíme se se světem a budeme následovat ohavnosti národů kolem nás?“ Testimonies, svazek 1, 282, 283.

Sestra Whiteová se ptá: „Budeme Ho popouzet, jako to činil starověký Izrael?“ Popouzíme Ho tím, že se smísíme se světem, který je symbolizován Egyptem, právě tím místem, kam si buřiči v Kádeši přáli najít vůdce, který by je zavedl zpět. Roku 1863 je touha vrátit se do Egypta a zvolení nového vůdce v inspiraci znázorněna jako touha být ve spojení se světem.

Pasáži, kterou nyní zvažujeme, předcházela komentář sestry Whiteové o tom, že starověký Izrael nevešel do odpočinutí. V souvislosti s jejich trvalou vzpourou předložila verše ukazující, jak si Bůh přál mít vztah ke své nevěstě, avšak jeho nevěsta odmítla. Následující pasáž uvádí to, co jsme právě četli.

V zaznamenaném výroku uvádí: „Bůh od svého lidu požadoval, aby důvěřoval jedině v Něho. Nepřál si, aby přijímal pomoc od těch, kdo Mu nesloužili.“ V roce 1863 uzavřel laodicejský milleritský adventismus spojení s vládou Spojených států, aby mu pomohla v jeho úsilí zabránit tomu, aby byli jeho mladí muži odvedeni do nejsmrtečnější války v amerických dějinách.

„Zde čteme varování, která Bůh dal starověkému Izraeli. Nebylo Jeho dobrou vůlí, aby tak dlouho bloudili po poušti; byl by je ihned uvedl do Zaslíbené země, kdyby se byli poddali a s láskou se nechali vést od Něho; ale protože Ho na poušti tak často zarmucovali, přísahal ve svém hněvu, že nevejdou do Jeho odpočinutí, kromě dvou, kteří Ho cele následovali. Bůh požadoval od svého lidu, aby důvěřoval jedině v Něho. Nepřál si, aby přijímali pomoc od těch, kteří Mu nesloužili.“

„Prosím, přečtěte si Ezdráš 4,1–5: „Když nepřátelé Judy a Benjamína uslyšeli, že synové zajetí stavějí chrám Hospodinu, Bohu Izraele, přišli k Zerubábelovi a k předním z otců a řekli jim: Dovolte nám stavět s vámi, neboť hledáme vašeho Boha stejně jako vy; a obětujeme Mu od dnů asyrského krále Esar-chaddona, který nás sem přivedl. Ale Zerubábel, Jéšua a ostatní přední z otců Izraele jim řekli: Nemáte s námi nic společného při stavbě domu našemu Bohu; nýbrž my sami společně budeme stavět Hospodinu, Bohu Izraele, jak nám přikázal král Kýros, král perský. Tehdy lid země oslaboval ruce lidu Judy a znepokojoval je při stavbě a najímal proti nim rádce, aby mařili jejich záměr.““

„Ezdráš 8,21–23: „Potom jsem tam, u řeky Ahavy, vyhlásil půst, abychom se pokořili před svým Bohem a vyprosili si od Něho přímou cestu pro sebe, pro své děti i pro všechn svůj majetek. Neboť jsem se styděl žádat od krále oddíl vojska a jezdce, aby nám pomohli proti nepříteli na cestě; protože jsme králi řekli: Ruka našeho Boha je k dobrému nad všemi, kdo Ho hledají, ale Jeho moc a Jeho hněv jsou proti všem, kdo Ho opouštějí. A tak jsme se postili a prosili jsme svého Boha za to, a On vyslyšel naši prosbu.““

„Prorok a tito otcové nepovažovali obyvatele země za ctitele pravého Boha, a ačkoli se tito hlásili k přátelství a přáli si jim pomoci, neodvážili se s nimi spojit v ničem, co se týkalo Jeho bohoslužby. Když šli do Jeruzaléma, aby budovali chrám Boží a obnovili Jeho bohoslužbu, nežádali krále o pomoc, aby jim byl na cestě nápomocen, nýbrž postem a modlitbou hledali pomoc u Hospodina. Věřili, že Bůh bude hájit a dá úspěch svým služebníkům v jejich úsilí sloužit Mu. Stvořitel všech věcí nepotřebuje k ustanovení své bohoslužby pomoc svých nepřátel. Nežádá obět' bezbožnosti ani nepřijímá dary těch, kteří mají jiné bohy před Hospodinem.“

„Často slyšíme poznámku: ‚Jste příliš výluční.‘ Jako lid bychom přinesli jakoukoli obět', abychom zachránili duše nebo je přivedli k pravdě. Avšak spojit se s nimi, milovat věci, které milují oni, a mít přátelství se světem, na to se neodvážujeme, neboť bychom se tím dostali do nepřátelství s Bohem.“ Testimonies, svazek 1, 281, 282.

Sestra Whiteová v souvislosti se svým výkladem vzpoury v Kádeši prohlašuje: „Stvořitel všech věcí nepotřebuje pomoc svých nepřátel, aby ustavil své uctívání. Nežádá obět' bezbožnosti ani nepřijímá oběti těch, kteří mají jiné bohy před Hospodinem.“ Roku 1863 se hnutí laodicejského mileritského adventismu stalo církví a uzavřelo spojenectví s mocí, která měla národu, a poté i světu, vynutit svěcení neděle.

V příštím článku budeme pokračovat v našich úvahách o prorockých liniích, které směřují k roku 1863, jenž je vrcholným kamenem prorockého období od roku 1844 do roku 1863.

Co bylo, jest to, co bude; a co se dělo, jest to, co se dít bude; a není nic nového pod sluncem. Je-li něco, o čem by se mohlo říci: Pohled', toto je nové? Již to bylo v dávných věcích, které byly před námi. Vím, že cokoli Bůh činí, to bude navěky; nic k tomu nelze přidat ani z toho cokoli ubrat; a Bůh to činí, aby se ho lidé báli. Co bylo, to jest nyní; a co má být, již bylo; a Bůh vyhledává to, co pominulo. Kazatel 1,9.10; 3,14.15.